

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

XII. De virtute perseuerantiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](#)

simul orare. Fili, lex illa non sic intelligenda est, quasi opus sit quo quis momento actu orationi vacare, Religiosus siquidē ille semper, & sine intermissione verè orat, qui statim temporibus & horis orationem habet. Ille quoque semper orare dicitur, qui quicquid agit, ad gloriam Dei refert. Adhæc vitam piam & sanctam instituere, est semper orare. Qui enim benè semper viuit, parens in omnibus secundūm vocationem suam meā voluntati, semper orat. Atque hoc non est impossibile, nec admodum difficile, quod lex mea mandat.

De virtute Perseuerantia.

CAPVT XII.

FILI, omnes angeli conditi sunt in cælo, sed non omnes in eo perstiterunt. Omnes multis donis & beneficiis una cum gratia ornati sunt, sed non omnes eam conservarunt. nam nonnulli haud perseuerantes in felici illo statu miserè lapsi sunt, omnique fauore & benevolentia Dei exciderunt. Qui autem perstiterunt, in gratia confirmati sunt, & beatitudine donati semper terna. Qui suo statu, conditione nè contentus non est, inquietus viuit, & facile delinquit. Primi parentes tui facti sunt ex terra, sed

fed in terrestri paradiſo, fuerunt variis gratiæ donis, ac speciatim innocentia dono locupletati. Cæterum, postquam statu suo non contenti, voluerunt esse sicut Diſ, sciētes bonum & malum, non modo innocentia sua exuti sunt, sed cum summa ignominiā & damno exturbati ex paradiſo: atque ita ſe, totamque posteritatem in infinitas coniecerūt ærumnas. Qui ad maiora aspirat, quam statui conueniant, illi iuste adimitur, quod accepit. O quot religiosi pereunt, quia non perseverant: non perseverant autem, qui contenti non sunt statu & conditione sua, quam habent in religione, ad quā eos vocauit. Et quot eorundem in pœnam inconstantia, animique ingrati deprehenduntur vitam in ſeculo agere homine indignam? quod meritò illis contingit, quia in religione vita angelica contenti non fuere.

PER SEVER ANTIA pendet à conſtantia, ſicut à matre filia. nam qui conſtant est in tolerandis moleſtiis & laboribus, in virtutis exercitationem incidentibus, is dicitur in bono perſeverare. at vbi defecerit conſtantia, ibi quoque deficit perſeverantia. O quam dedecet religiosum inconstantia in operibus bonis, qui iure vel ſola cogitatione inconstantia deberet pudeſieri.

Z 2 Nec

Nec mirum , cum & secularem , qui tamen professionem se^trandæ virtutis non fecit, dedebeat, si ab opere bono semel cæpto desistat. nec enim conuenit inchoare aliquod bonum , quod citra iustum causam deseratur, & imperfectum relinquatur. Quo turpius delinquit religiosus qui per inconstiam suam Vocationem deserit, cum ad eam lege votorum sit obligatus , cum professionem virtutis ediderit, cum inde à conuersationis suæ initio ceperit ad perfectionem contendere. si cæcus, aut itinerum ignarus viam bonam deserat, excusatione dignas est, at si illuminatus, & viæ spiritualis ex diuina institutione peritus, uti sunt religiosi, a recto itinere deflectat, ac per inconstiam pristinum statum relinquat, qua excusatione uti poterit? Nec enim illa iusta excusatio est, quod queratur se non posse esse in religione quietum , & vereri ne tandem salute excidat. Conatur quidem hoc pallio suam tegere instabilitatem, sed frustra. Nec enim inquietus est, nisi quia vult esse inquietus. O quantum infelix ille fallitur, existimans se quietiorem fore in seculo, quam sit in religione, ac facilius se posse saluari in seculo, quam in religione : quasi in seculo nullæ essent molestiæ & crucis , nec com- mitte-

mitterentur flagitia , aut in seculo præstantiora suppeterent remedia capessendę quietis vel salutis , quam in religione . Non ita est fili , sed hæmeræ sunt inimici imposturæ , Qui ad quietem & constantiam suæ vocationis aspirat , quæ est quoddam salutis pignus , sit humilis . Humilis , si aliquid durum & graue accidat , dicit . Hoc est esse religiosum : neque conturbatur , quia dignum se reputat , qui plura patiatur incommoda .

P E N D E T quoque perseverantia à patientia , quæ est eius soror natu maior , sine qua perseverantia non potest consistere . Si enim absit in perferendis aduersis casibus patientia , continuò deficit perseverantia , quæ in tolerandis laboribus & molestiis usque in vitæ finem consistit . Vnde dicitur , perseverantia coronare opera , nempè , quia extremam illis confert perfectionem , sine qua essent imperfecta . Nec enim beatus est , qui bonum facit , sed est beatus , qui in bono perseverat . Et præmium non conceditur benè operanti , sed in bono usque ad ultimum vitæ spiritum persistenti . Multi benè incipiunt , sed non omnes benè finiunt .

N O N N U L L I in virtutis studio persevere detrectant , quia laborem reformidant . Nam cum reputent in animo laborem esse

rem arduam, & admodum difficilem, quam
vix sustinere queant, onus abiiciunt; qui cu
vincere possent, ab inconstantia victi succu
bunt Perseuerantia autem formidinem illa
temperat, efficitque ut homo in bonorum
operum exercitatione, quantum opus est,
fortiter persistat. Fili, si capiti imponere ve
lis perseuerantiae coronam, bina extrema, ei
contraria, refugere oportet Alterum dici
tur mollities, quae ob difficultates quasdam
in virtutis exercitio occurrentes facilè ce
dit & tergiuersatur. Alterum est, pertinacia,
quæ suo iudicio plus æquo adhærescit. At
perseuerantia, quæ medium obtinet, neque
permittit opus bonum semel inchoatum
difficultate vlla retardari, neque longius
protrahi, quam ratio postularit.

D O M I N E, s̄x p̄numerò audiui, perseue
rantiam in hono tuum esse donum, nec il
lad posse haberi, nisi beneficio tuo; te autē
illud conferre, quibus placuerit tibi esse cō
ferendum. Si ita est, ab omni culpa immu
nes videntur, quotquot non perseuerant in
bono opere inchoato; possunt enim purgā
di sui causa dicere, se non accepisse donum
perseuerantiae. Fili, verum est, perseuerantia
in bono opere esse donum meum. Verū
tu es obligatus ad habendum firmum pro
positum

positum perseverandi in bono, velut re ad salutem tuam necessaria, atque in tua potestate est propositū illud repellere, vel etiam, adiuuante mea gratia, retinere. Neq; quoniam à me perseverantiæ donum profectū est, idcirco despondere animum debes. Exampleas gnauiter omnes muneris tui partes, & ego meis partibus in impertienda tibi gratia non deero.

A G E dic mihi fili, quid in statu religioso sit, quod te à perseverātia absterrere possit? An fortè molestiæ & labores religionis? aut quia minus ibi suppetū corpori necessaria? At nihil horum, sed nec alia omnia iustum causam præbere queunt religioso propositum deserēdi. Ego indè ab ortus mei initio usque ad mortem multa percessus sum incommoda, & labores in singulos vitæ meæ annos creuerunt. Quod si ego amore tui incensus perstisti in deportanda laborū cruce usq; ad mortem, cur non tu vicissim amore mei perseveres in bono, quod speciali mea inspiratione adduct' delegisti? cur sine causa deseras, ad quod spōtē te obligasti? Vide fili, quæ sentētia de hac re sit denūciata. Nō incipientibus, sed ad mortē usq; perseverātib' *Mat. 10.*
Luc. 9. salus addicitur. Vide, iam esse definitū, non esse aptū regno cælorū, qui manu ad aratru

semel missa, respicit retrò. Aduerte, dæmonem ingredi cum tua voluntate, vt te educat postea cum sua Religionis iugum singit esse graue, vt apostatare te faciat, & ad signa sua pertrahat. Graue non est, quicquid a more Dei toleratur. Et quamuis vitam hanc traducere posses sine laboribus & cruce, tamen id genus vitæ probandum tibi non esset, quia ego Dominus tuus semper cum laboribus & cruce vitam duxi.

Qvi non perseverat in operibus bonis, iniuria me afficit, quia bona illa inspirauit. Qui sine iusta causa negligit perseverare in statu, quem illi adsignauit, rem gratam facit dæmoni, quia se assimilat illi, ut potè qui ex statu angelico delapsus est ad diabolicum.

Qui per inconstantiam bonum inchoatum deserit, factū ipsum destruit, & ignorat, an melius aliquid facturus sit.

FINIS.

LIBER